

הדורות⁴³, עד כמו שיהי' בשלימות ובגלוי לע"ל,³⁵
 כמבואר בהפטורה – האחדות דמלכות יהודה³⁶
 ומלכות יוסף (וכל השבטים) – "והיו לאחדים גו"³⁷.
 עפ"ז יש לבאר פרש"י בריש פרשתנו:³⁸

בתחלת הפרשה מעתיק רש"י את התיבות "ויגש
 אליו. דבר באזני אדוני", ומפרש: "יכנסו דברי
 באזניך"⁴⁴. ולכאורה דרוש הסברה: א) "יכנסו דברי
 באזניך" הוא לכאורה פירוש רק על התיבות "דבר
 באזני אדוני" – מדוע מעתיק רש"י גם את התיבות
 "ויגש אליו"? (ב) יתירה מזו: לפי דברי רש"י שהכוונה
 בזה "יכנסו דברי באזניך" – אין לזה שייכות עם
 "ויגש אליו" (בתחלת הענין), ואדרבה – מקומו הוא
 בסיום הענין, לאחרי גמר הדיבור שלו: "יכנסו דברי
 באזניך" (שהדברים יפעלו על יוסף) בא לאחרי
 ש"ויגש אליו יהודה" ומדבר אתו, ומסיים הדיבור,
 יוסף מקשיב לשמוע הדיבור, לאחרי כל זה – אפ"ל
 "יכנסו דברי באזניך", שיוסף ישמע את הדברים,⁴⁵
 ויכנסו בו בפנימיות ויפעלו עליו – ע"ד שמצינו בגמר
 הדיבור של משה לבנ"י בשנת הארבעים אמר להם⁴⁵
 "שימו לבבכם לכל הדברים אשר אנכי מעיד בכם
 היום".

והביאור בזה: אם "ויגש" היה רק הננה לדברי
 יהודה אל יוסף – הי' שייך לומר, שיש בזה שלבים:
 מקודם צריכה להיות ההגשה אליו, לאח"ז הדיבור
 (לאחרי ההכנה וההתכוננות בזה), ועד סופו –
 השמיעה והקשבה, ורק אח"כ – "יכנסו דברי באזניך"
 ויפעלו פעולתם; אבל מכיון שהתכלית דהדיבור עצמו
 ודכל הענין ד"ויגש" (האחדות בין יהודה ויוסף) הוא
 "יכנסו דברי באזניך" (לא ענין בפ"ע, אלא) ענין
 ושלימות בהאחדות ד"ויגש", שההגשה והתקרבות
 היא עד כדי כך, ש"יכנסו דברי באזניך" – חודר
 בשומע מעבר לעבר, בפנימיות (הדברים נכנסים אל
 הלב), עד שזה פועל במעשה והנהגה בפועל שלו, כפי
 שהי' אח"כ בפועל – "ולא יכול יוסף להתאפק גו'
 בהתודע יוסף אל אחיו".

ז. עפ"ז מובן ג"כ השייכות ד"ויגש" לתוכן המשך
 הפרשה (ירידת והתיישבות יעקב ובניו במצרים וכו'):

שפתיו הוי מעשה³⁶ (זוטא), עד במעשה רבה, בפועל
 ממש, ע"י אברי הגוף – אותיות הדיבור שהנפש
 מדברת בה' מוצאות הפה³⁷, עד בעשי' בפועל ע"י
 הידים ("היד המחלקת צדקה"³⁸), או שאר אברי הגוף.
 ה. לפ"ז מובן החידוש ד"ויגש" – ההתקרבות
 (גשמית) של יהודי לחבירו – שע"ז מתבטא השלימות
 דאהבת ישראל, שזה יוצא (נוסף למחשבה ודיבור, גם)
 בגלוי לעיני בשר בעשי' בפועל, פעולה גשמית (ויגש)
 בעוה"ז הגשמי. וכידוע גודל המעלה דהתודעות –
 בני" שמתקבצים יחד – "אחד באחד יגשו" – עד שזה
 פועל יותר ממה שמלאך מיכאל יכול לפעול (כפתקא
 אשר משמיא נחיתא, שנמסר ע"י אדמו"ר הזקן³⁹).
 ע"ז מובן גם בנוגע לאחדות ("ויגש") שעושים
 גם בעולם (כפי שיהי' בשלימות לע"ל), דהגם
 שבפנימיותם ובעצם (ובפרט כפי שהוא מצד הקב"ה)
 כל הנבראים קשורים עם ה' אחד, הרי הכוונה, שגם
 כפי שהנבראים נמצאים למטה, ונפרדים זה מזה,
 יאחדו אותם, וגם במצבם הם יורגש שמקורם הוא ה'
 אחד, וימלאו את תכליתם – "לא נבראו אלא
 לכבודו"⁴⁰, לגלות כבוד ה'.

ו. ע"פ הנ"ל יובן גם השייכות ד"ויגש" לכל
 הפרשה: התוכן דכל הפרשה הוא "ויגש", אחדות
 גלויה (עד בגשמיות) במקום ההתחלקות – האחדות
 דבנ"י (כל השבטים) בתחלת הפרשה; והאחדות
 בעולם בהמשך הפרשה (כדלקמן ס"ז).
 והביאור בזה – החל מתוכן הדיבור דיהודה אל
 יוסף: "ויגש" הוא נוסף על ההכנה שיהודה ידבר עם
 יוסף שישחרר את בנימין, הרי בזה ("ויגש") גופא היה
 תוכן הענין של הדיבור אליו⁴¹ – שיפעל האחדות בין
 כל השבטים (ובכללות – האחדות דיהודה ויוסף),
 לאחרי שהיו מחולקים ריבוי זמן (ובפרט מזמן מכירת
 יוסף עד עתה), כפי שנתגלה אח"כ בפועל – "ולא
 יכול יוסף להתאפק גו' ולא עמד איש אתו בהתודע
 יוסף אל אחיו"⁴². וזה נותן כח לאחדות ישראל בכל

(36) סנהדרין סה, א. ב"מ ז, ב. ועוד.

(37) ראה תניא רפ"ח (ושם רפ"ז) הטעם שק"ש ותפלה כו' צ"ל
 דיבור (ולא יצא ע"י הרהור במחשבתו ולבו בלבד), משום שהנשמה
 אינה צריכה תיקון לעצמה במצות רק להמשיך אור לתקן נפש
 החיונית והגוף ע"י אותיות הדיבור שהנפש מדברת בה' מוצאות
 הפה.

(38) ל' אדה"ז בתניא פכ"ג (כח, ב).

(39) אגרות קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ג ע' תיג ואילך.

(40) אבות ספ"ו.

(41) אף שיהודה למטה לא ידע מזה בתחלה.

(42) תו"א פרשתנו מד, ב. תו"ח שם צג, ג ואילך. אוה"ת שם שנא,
 ב. וראה תו"ח שם (צד, ד ואילך), שענין זה (דויגש אליו יהודה) הי'
 גם תיקון על מכירת יוסף (מפני קנאת השבטים).

(43) ראה תו"ח שם בסוף הדרוש (צה, ב): ולא יכול יוסף להתאפק
 כו' לפי שאין מסך מבדיל למנוע יחוד וגילוי יוסף כו' בשבטים בכל
 דור ודור דהתורה נצחית הוא בכל דור ובכל זמן כידוע.

(44) קושיא זו היא על הכתובים – שלפי פרש"י ש"דבר באזני
 אדוני" פי' "יכנסו דברי באזניך" – הו"ל הכתוב לומר זה בסיום
 הענין, לאחרי גמר הדיבור של יהודה.

(45) האזינו לב, מו.